

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica după Botezul Domnului

Astăzi, 7 ianuarie: Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul

Din canonul de rugăciune la Sărbătoarea Soborului Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul

Tropar la Sărbătoarea Soborului Sfântului Prooroc Ioan Botezătorul, glasul al 2-lea:

Pomenirea dreptului este cu laude; iar ție destul îți este mărturia Domnului, Înaintemergătorule. Că te-ai arătat cu adevărat și decăt proorociei mai cinstit. Că și a boteza în ape pe Cel Propovăduit, te-ai învrednicit. Drept aceasta pentru adevăr nevoindu-te, bucurându-te ai binevestit și celor din iad pe Dumnezeu, Cel Ce S-a arătat în Trup, pe Cel Ce a ridicat păcatul lumii și ne-a dăruit nouă mare milă.

Cântarea 1, glasul al 2-lea. Irmos: Calea mării cea nebătută...

Stih: Sfinte Proorocule Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe mine cel cufundat în viforul patimilor mele, Înaintemergătorule, cu rugă-ciumile tale ai fost locaș cinstit și precurat al nepățimirii, Domnului Celui de sus dăruit fiind din pruncie.

Stih: Sfinte Proorocule Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Îngerul, cel ce sta înaintea lui Dumnezeu, bucurându-se te-a vestit lui Zaharia, cinstitului tău părinte, când slujea cele sfinte, pe tine, cel întocmai cu îngerii, preafericite, cel ce te-ai făcut Domnului Înaintemergător și prieten.

Stih: Sfinte Proorocule Ioan, Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plin de Duhul Cel Preasfânt te-ai arătat încă de pe când erai purtat în pânțele maicii tale și cu plăcută săltare bucurându-te, ai vestit Rodul Fecioarei și te-ai închinat Lui, proorocule preacinstite.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Pe cel ce a deschis calea Vieții Cea Minunată și mai înainte cu neputință de umblat de toți oamenii și a botezat pe Hristos în apele Iordanului, pe Dumnezeiescul Înaintemergător al Domnului și de Dumnezeu înțeleptit, să-L lăudăm.

Evangelia Duminicii

Ev. Matei 4, 12-17

Începutul propovăduirii Domnului

În vremea aceea, auzind că Ioan a fost pus la închisoare, Iisus s-a dus în Galileea; și părăsind Nazaretul a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în hotarele lui Zabulon și Neftalim, ca să se împlinească ce s-a scris prin Isaia proorocul, care zice: pământul lui Zabulon și pământul lui Neftalim, spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor care ședeau în ținutul și în umbra morții, lumină le-a răsărit. De atunci a început Iisus să propovăduiască: pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor.

Pocăința, temelia adevăratei bucurii

Duminica de astăzi ni-l înfățișează pe Mântuitorul Iisus Hristos pornind la propovăduire după ce a fost botezat. Capitolul al patrulea din Evanghelia de la Matei ne spune că Mântuitorul a stat în pustie, în severa luptă cu sine. În urma celor 40 de zile în care nu mâncase nimic, diavolul l-a ispitit în trei moduri, prin propuneri logice, dar menite să-I zădărnicească lucrarea mântuitoare.

După perioada petrecută în pustia Carantaniei, Mântuitorul revine în Galileea, unde începe să propovăduiască Evanghelia, dar o face într-un mod atipic, nefacându-și nici un fel de publicitate personală, ci lansează doar un apel către toți: "Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor"(Matei, 4-17).

Locul ales de Mântuitorul pentru vestirea Evangheliei era destul de departe de Ierusalim și avea o populație eterogenă, unde israelienii erau la limita de a fi minoritari printre oameni pagâni, dar Iisus spune: "Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel"(Matei 15, 21-28). Interferența etnică transformase „Galileea neamurilor” (Matei 4,15) într-un „teren minat” pentru conștiința bunului evreu, însă acolo își începe Mântuitorul activitatea.

E foarte interesant cum Galileea, cea mai îndepărtată de Ierusalim și de Iudeea a rămas cu credința într-un singur Dumnezeu, în cel adevărat, pe când Samaria, care era mai aproape de Ierusalim, a căzut pradă rătăcirilor de la credință, adoptând politeismul.

Credința curată a galileenilor era însă puternic pervertită de raționamentul de tip materialist. Ei erau foarte buni negustori, iar statutul acesta îl face pe Mântuitorul să le rostească Apostolilor Săi pilde despre negustorie, ca de exemplu Pilda talanților ce ar putea pe bună dreptate să fie numită și "Pilda neguțătoriei" căci cei care își valorifică talanții i-au valorificat neguțătorind cu ei. Galileenii erau curați la credință - nu erau nici fanatici, nici exclusiviști, erau toleranți, dar prea angajați în lucrurile materiale. Ei nu aveau instrumentele spirituale pentru a valorifica conștiința lor bună, însă „poporul care stătea în întuneric a văzut lumina mare” (Matei 4, 16).

Acel „pocăiți-vă” rostit de Mântuitorul le era galileenilor dar și nouă, celor de astăzi o trimitere adâncă spre calitatea credinței omului, care se vedește și în capacitatea de a ne detașa de cele ale lumii în care trăim. Suntem chemați să ne întrebăm în ce măsură aparținem lumii acesteia și în ce măsură ne ocupăm de lumea aceasta. Prin acuzațiile pe care le auzim la tot pasul ne detașăm de lume și nu ne recunoaștem între ceilalți, dar ce facem ca să îndreptăm această stare? - Iată, Mântuitorul a mers între astfel de oameni și s-a implicat. Nu întâmplător această Evanghelie se pune în duminica ce concluzionează sărbătorile.

Am trăit o bucurie mare la sărbători, iar produsul finit sunt eu însumi. Am trecut formal peste o mulțime de simboluri și bogății spirituale, am trecut superficial peste bucuria comuniunii liturgice pe care ne-o oferă sărbătorile, gândindu-ne doar la cum să ne meargă nouă bine. Cât ne-am zidit noi sufletește prin aceste sărbători?

Evanghelia de astăzi ne trimite către un alt produs finit, alt rezultat al sărbătorilor: semenul nostru, adică cu cât este mai bun semenul meu față de dinainte de Crăciun, cu cât s-a îndreptat prietenul meu din păcatele pe care le face în toată această perioadă a sărbătorilor ? Cât de buni au devenit oamenii care nu mă cunosc datorită atitudinii mele și felului meu de a fi ? Pocăința vestită de Dumnezeu înseamnă schimbare, nu doar o atitudine plângăcioasă a regretului pentru păcat, pocăința înseamnă o schimbare a modului de a gândi. Pocăința nu este o redirectionare a opțiunilor, ci o tăiere definitivă a ceea ce nu este bun și o renunțare definitivă.

În limba greacă, pocăința înseamnă "metanoia" sau metanie, de aceea le facem, pentru a muri și a învia, ne transformăm, ne schimbăm, sau măcar ne dorim aceasta, iar Dumnezeu ne stă alături văzând efortul nostru. Limbile latine folosesc un alt termen pentru "pocăință"-convertire sau conversie. Aceasta înseamnă a te întoarce cu fața la ceva sau la cineva, asta fiind adevăratul sens al pocăinței noastre, nu simplul regret pentru păcate, nu renunțare categorică la anumite lucruri, ci toate acestea la un loc trebuie redirectionate către Dumnezeu.

(continuare în pagina a treia)

(urmare din pag a doua)

Acesta ar trebui să fie mesajul sărbătorilor pe care le-am trăit: să ne întrebăm dacă suntem noi cu fața la Dumnezeu pentru că pocăința dă un sens existenței noastre și o dinamică. Viața creștină nu este statică, e o continuă întoarcere către Dumnezeu, către căutarea Lui.

"Pocăiți-vă că s-a apropiat împărăția cerurilor" (Matei 3, 2) este o zicere mereu actuală. În capitolul 17 de la Evanghelia de la Luca, Mântuitorul spune răspicat: "Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru" (Luca 17, 21), și nu în această lume, în diferitele lucruri materiale care credem noi că ne sunt indispensabile. Și tot Mântuitorul ne încredința că suntem „apoape” de Împărăția lui Dumnezeu (Luca 21,31), care trebuie privită mai degrabă, nu ca un loc ci ca o stare. În limba aramaică, termenul de împărăție înseamnă "stapânire", adică locul unde Dumnezeu este stăpân. Dacă împărăția este în sufletul fiecăruia dintre noi, înseamnă că sufletul trebuie să fie locul unde Dumnezeu trebuie să fie Stăpân, adică să încercăm a ne adapta în așa fel viața, simțirea, gândirea, încât să nu plece Dumnezeu din sufletul nostru.

Acesta este cel mai des exercițiu pe care îl facem zi de zi cu pretextul de a fi liberi, ni se pare că postul durează prea mult, ni se pare că ne rugăm prea mult, nu înțelegem de ce trebuie să iertăm pe cei ce ne-au greșit. Sub pretextul libertății, diavolul ne răzvrătește împotriva noastră, a stării noastre firești, astfel că devenim anormali, înstrăinați de normalitate, pentru că starea noastră normală e cea în care Îl avem pe Dumnezeu stăpân. Nimeni nu ne poate face mai mult bine decât ne face Dumnezeu, tot așa cum nimeni nu ne poate face mai mult rău decât ne facem noi înșine. Diavolul ne creează ocazia să ne lucrăm noi înșine pe noi.

Suntem la începutul anualei noastre călătorii noastre duhovnicești după perioada sărbătorilor de iarnă astfel încât propovăduirea Mântuitorului ne cheamă pe fiecare să transformăm bucuriile pe care le-am trait la sărbători în bucurii care să strălucească în ochii semenilor noștri, fiindcă numai așa reușim să extindem Împărăția lui Dumnezeu între oameni. Amin!

Pr. Mihai Mărgineanu

Evanghelia și Apostolul la Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul Ioan 1, 29-34

În vremea aceea a văzut Ioan pe Iisus venind către el și a zis: iată Mielul lui Dumnezeu Cel care ridică păcatul lumii. Acesta este despre care eu am spus: după mine vine un Om, care a fost înaintea mea, fiindcă era mai înainte decât mine. Și eu nu-L știam; dar tocmai pentru aceasta am venit eu să botez cu apă pentru ca Dânsul să fie făcut cunoscut lui Israel. Iar Ioan a mărturisit, zicând: am văzut Duhul pogorându-se din cer, ca un porumbel și rămânând deasupra Lui. Și eu nu-L știam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: peste care vei vedea Duhul pogorându-se și rămânând deasupra Lui, Acela este Cel care botează cu Duh Sfânt. Iar eu am văzut și am mărturisit, că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.

Ap. Fapte 19, 1-8

În zilele acelea, pe când Apollo era în Corint, Pavel, după ce a străbătut părțile de sus, a venit la Efes. Și găsim câțiva ucenici, a zis către ei: Primit-ați voi Duhul Sfânt când ați crezut? Iar ei au zis către el: Dar nici n-am auzit dacă este Duh Sfânt. Și el a zis: Deci în ce v-ați botezat? Ei au zis: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus Hristos. Și auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus. Și punându-și Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor și vorbeau în limbi și prooroceau. Și erau toți ca la doisprezece bărbați. Și el, intrând în sinagogă, a vorbit cu îndrăzneală timp de trei luni, vorbind cu ei și căutând să-i încredințeze de împărăția lui Dumnezeu.

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888

Colectiv redactional:

Contact: tel. 0741 706 602, redactor_sef@yahoo.com

Vasilica Onofrei, Doru-Dumitru Sirghi, Valentin Burlacu, Răzvan Chițac, Vlad-Mihai Carpiuc, Ramona-Maria Bogos, Mihail Afloarei, Pr. Mihai Mărgineanu (coord.)

Grafică: Elena Gheorghită, Raluca Negrea, Dan-Andrei Morteci, Mădălina Teliban

Administratori site parohie/pagină facebook:

Alexandru Losonczy, Costel Dumitru, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

PROGRAM LITURGIC ÎN ACEASTĂ SĂPTĂMÂNĂ

**Duminică, 8 ianuarie,*

- ora 8.00 - Utrenia și Sfânta Liturghie.

**Miercuri, 10 ianuarie,*

- ora 8.00-Acatistul Sf. Ap Toma

**Joi, 11 ianuarie,*

- ora 17.00 - Acatistul Sf. M. Mc. Ecaterina

Vineri, 12 ianuarie,

- ora 17.00, Slujba Sfântului Maslu

Sâmbătă, 13 ianuarie,

- ora 7.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii

- ora 17.00, Slujba Vecerniei

**Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs.
pentru lucrările și activitățile pe care le susține
PAROHIA TOMA COZMA**

Datele noastre necesare pentru Completarea
Formularului 230 sunt:

- Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA
- CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095
- Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Iubirea rămâne în veci – gânduri pentru un Nou An

Începutul unui Nou An ne poartă de obicei gândul către scurttimea a tot ce este pământesc. Cred totuși că acest moment al anului ar trebui să ne aducă aminte de ceea ce „nici-odată nu se trece”. Când anii se scurg unul după altul în eter-nitate, nu-mi pare rău de ceea ce ia cu sine anul care se încheie, mă mir mai degrabă de ceea ce lasă în urmă. O asemenea senzație va fi avut și Apostolul Pavel. El considera ceva firesc ca profețiile să piară, limbile să înceteze, știința să piară și ea, dar este bucuros să constate că „iubirea niciodată nu se tre-ce”, afirmația sa căpătând un accent triumfător.

Și noi, încheind acest an, să încercăm să ne amintim da-că și în ce fel am devenit mai bogați sufletește pe durata lui, nu pentru un răstimp, ci **pentru totdeauna**.

Există ceva asupra căruia timpul nu are putere. **Inima omului**. Toate celelalte se istovesc, se uzează: puterea ne trădează, capacitățile spirituale se diminuează, memoria slăbește. Inima rămâne tânără, ea nu-și poate pierde capa-citatea de a iubi, este capabilă să rămână larg deschisă pentru tot ce este înălțător și frumos, vibrează la fiecare ne-caz, la fiecare durere. Inima omului este ca un arbore, care nu se îndoiește în furtună sau pe vreme rea, ci rămâne verde, slo-boade frunze și flori chiar și în gerul iernii.

Veșnica iubire a lui Dumnezeu, care a făcut să apară pe cer curcubeul după potop, **nu s-a schimbat**, a fost și a ră-mas aceeași. Ochiul Dumnezeului iubirii nu s-a împăien-jenit, puterea Lui nu a slăbit; cerul și pământul vor dispărea, dar iubirea va rămâne în veci.

*(Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu: 366
cuvinte de folos pentru toate zilele anului,
Editura Sophia, p. 418)*